

Строфа

Ще сто віків,
в чеканні чи на чатах,
Тінь Пенелопи не опустить вій.
А Прорізна
впадатиме в Хрещатик
В стрімкій
несудноплавності своїй.

Ростуть із ребер
риби, звірі, люди.
Ще не зачаті тільки кораблі.
Як є Суддя,
то суду нам не буде,
Допоки сонце
висне на стеблі.

“Передчуття Ітаки”

У 2005 р. Львівське видавництво “Сполом” випустило 2-е доповнене видання збірки “поета в законі” Романа Скиби “Одіссея-2000”, автора 7 книжок: “Мене назовуть листопадом” (1992), “Хвороба росту” (1998) та ін. Поет і досі психологічно живе “в телефонній буді”, не навантажуючи душу земними клопатами, але романтизм існує в парі з тверезим розумом, із високою творчою відповідальністю та самоіронією. Ось його самохарактеристики: *“Поети всіх віршів / мої писали вірші — / я нині п’ю в кредит / на їхні імена...”*; *“Ріко моя, не клич сестрою Лету. / Ріко моя, верни ім’я мені, / Що я його стебельцем очерету, / Безумний, написав на бистрині”*; *“Причинимо небо / нехай і зі скрипом. / Чи перше чи сьоме”*; або із “Самозванця Incognito”: *“Тож візьми цю весну собі, / Хоч по скибці роздай юрбі”...*

Язичник і християнин (дуже по-українському!) в одній особі, цей вічний пілігрим у кожній епосі — як у себе вдома (читайте “Антику”, “Баладу про вітязя”, “Еней” — усе дуже близько, адже *“Один океан до Ітаки”*). Як на мене, ніхто із сучасників не написав краще про народження дитини й водночас про породіллю Осінь: *“О ви, позахмарні яблуні, / У квітні Ярилом зваблені, / Вертайте в земні сади. / І тому, кому ви жони ще, / У муках, волоссям жовкнучи, / Родить золоті плоди”* (“Яблуневий апокаліпсис”). І про “Прощення Каїна” — на матеріалі “есесерівських” гулагів, але “навиворіт”: *“Два лейтенанти НКВД / Своєму третьому крутять руки”*, адже він відпустив невинного, бо ж, виправдовується, *“Хіба я сторож своєму брату?..”* І про розділене й нерозділене молоде кохання: *“А ми з тобою — нерозлийкава — / Тому й барвумен до нас ласкава. / Тобі розчинну, мені в зернятках, / І неодмінно — в одне горнятко...”*; *“Ти ж день, а я тиждень — / Ми різноминуші”*. Або про вічну загадку творчості (на одному диханні прочитайте вірш “Гончар і старість”). Чи реінкарнацію (“Смертник”)...

До того ж легко, невимушено творяться неологізми: *“Світом навпошелки”* (назва першого розділу); *“Скрекострофи”* — химерний вірш про сороку (нібито...); *“на ангельську текст переклавши...”*; пара — *“нерозлийкава”*; *“Алгоритмія”*.

Його “перелицьовка” міфів вражає неочікуваним, химерним кутом зору — “Сатирикон”, “Сватання до княжни, або Поцілання в яблуко”, “Одіссея-2” із поміченими вже критикою (див. післямову Ірини Старовойт) отарами вічних овнів, що пережили на тисячоліття своїй властелинів-циклопів.

У розділі “Terra Altera” — переклади з М.Гумільова, С.Дмитровського, М.Щербакова, Гвідо Кавальканти. Переклад “знакового” тексту — “Мело, мело по всей земле” Б.Пастернака — точний і “легкий”, створюється ілюзія оригінального українського вірша.

Отже, знайомтесь із сучасним, сказати б, “прикольним” поетом (і без жодного “матюка”!), інтелектуальним і водночас простим, як правда, осяяним світлом Сосюриної музи з її абсолютним слухом до мелодики рідної мови.

В.Л.